

Svědectví Ježíšovi

Březen 2010

"Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi." Mt.10:32;

1. Úvod

Každoročně si připomínáme poslední večeři Páně. Ježíš ten večer před zatčením, řekl svým učedníkům mnoho důležitých rad, povzbuzujících slov a uzavřel s nimi novou smlouvu mocí své krve, která byla krátce na to prolita. Mimo jiné jim řekl: *"Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. Ještě malou chvíli a svět mě už neužítí, vy však mě uzříte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi."* Když s nimi Ježíš uzavíral smlouvu jejímž symbolem je pohár s vínem, řekl jim také: *"Toto číňte na mojí památku."* (L.22:19;). Víme, že Ježíšova smrt nám dává naději na trvalý život. Apoštol Pavel později v prvním dopise Korintánům vysvětluje: *"Kdykoliv jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde."* (1K.11:26;). I dnes, téměř po dvou tisíci letech, si připomínáme smrt Páně, dokud on nepřijde neboť je pro nás trvalou připomínkou naděje. Vydáváme svědectví Ježíšovi o naději, o odpuštění hříchů, o Boží lásce, která vedla Boha a jeho Syna k tomu, aby nám otevřeli cestu k záchraně. Když byl Ježíš vzkříšen, ukázal se svým učedníkům a mluvil s nimi. (**Mt .28:18b-20;**) Víra, naděje a láska vyjádřená v Ježíšových slovech a skutcích oslovila a posílila i nás. A stále nás posiluje když je třeba.

2. Historická zkušenost.

Pro tuto víru a naději žili, z ní se radovali a pro ní i trpěli Ježíšovi následovníci od počátku až do dnes. Dnes můžeme, vyznávat svou víru veřejně a beze strachu¹⁾. A mnozí křesťané tak různou formou i činí. Tato Pánova slavnost je toho příkladem. V prvních staletích křesťanství, bylo veřejné kázání o Ježíšovi a evangeliu, naopak projevem velké víry a statečnosti. Raní křesťané byli za své svědectví Ježíšovi, s malými přestávkami, pronásledováni, zavíráni do vězení, mučeni a zabíjeni. A to až do doby než se křesťanství stalo státním náboženstvím. Platila proto Ježíšova slova *"Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi."* jen pro dobu raného křesťanství? Nikoliv, v knize Zjevení²⁾ se píše o pronásledování těch, kdo se drží svědectví Ježíšova (Zj.12:17;), v období, jaké ještě nenastalo (Mt.24: 9,21; Zj.7:14;). I v uplynulých staletích byli někteří Ježíšovi následovníci pronásledováni, když se dostali pro svědectví Ježíšovo do konfliktu se světskou nebo církevní mocí. Uvedená Ježíšova slova jsou proto platná pokaždé, když jsou jeho následovníci pronásledováni pro svou víru a svědectví.

1. Poznámka: Rozpadem komunistického režimu skončilo přibližně 70-leté pronásledování církví a všech křesťanů v komunistických zemích. Mnoho křesťanů, ze všech církví, v těchto zemích, poznalo pronásledování na vlastní kůži.

2. Poznámka: Komentáře ke knize Zjevení, v některých překladech, zdůrazňují souvislost vzniku knihy Zjevení s tehdejší těžkou dobou pronásledování sborů v Malé Asii. Chápu jí jako zdroj povzbuzení v těžké situaci především pro tyto sbory. Nepřímo tak někdy zpochybňují aktuálnost této knihy pro pozdější dobu. Ve Zjevení jsou však obrazy

událostí, které dosud nenastaly. Některé texty navazují na nadčasové starozákonné proroky (např. Daniel, Zachariáš). Kniha Zjevení ve skutečnosti popisuje 1. hodnocení sborů (způsob jejich hodnocení je vzorem a měřítkem, co je pro křesťanské usilování důležité, aby sbory obstáli v den zkoušky.). 2. okolnosti vzniku lidu nové (již třetí smlouvy), během pečetí. 3. způsob varování a svolávání lidu (polnice) a ohlašování soudu. 4. Soud, Beránkovu svatbu a začátek Božího království v moci. To jsou věci, které Ježíš pojmenoval jako žeň. A k tomu dosud nedošlo.

Historická zkušenost s pronásledováním za svědectví Ježíšovi z dob raného křesťanství by proto neměla být zapomenuta ani považována za uzavřenou záležitost. Zjevení 12:17; zároveň říká, že budou lidé, kteří se budou držet svědectví Ježíšova i v závěru tohoto věku. Skutečnost, že budou za Ježíšovo svědectví pronásledováni, zase svědčí o tom, že zmanipulovaná společnost bude postoj těchto křesťanů vnímat nepřátelsky, protože je někdo přesvědčí o jejich nebezpečnosti. Kdyby byli jen pro smích, nebyli by zabíjeni. To se stává zejména v totalitních režimech a totalitní režimy vznikají především z krizí³⁾ ve společnosti. A krize spolu s narůstajícími problémy musí nutně přicházet. Ježíš to věděl. Proto nás povzbuzuje ke statečnému vyznání slovy: *"Neprodávají se dva vrabci za haléř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy; máte větší cenu než mnoho vrabců. Každý kdo se ke mě přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; ... "* (Mt.10:29-3 2b ;)

- 3. Poznámka:** Krize mohou být nejčastěji hospodářské (krachy), mocenské (války), celospolečenské (sociální nepokoje), ekologické (klimatické změny, katastrofy přírodní nebo zaviněné člověkem). Současní odborníci i političtí poradci upozorňují na možné příčiny velkých krizí. Jsou to zejména nedostatek pitné vody, nedostatek energie, nerostných surovin, potravin a celosvětové klimatické a ekologické změny. V takových podmínkách je vznik totalitní společnosti, možná celosvětové, velmi pravděpodobný.

Historická zkušenost dále ukazuje, že lidé v krizích volají po silné autoritě. A autority se často snaží podepřít svou moc, mimo jiné tím, že označí za nepřitele každého, kdo zastává jiné postoje než oni. Nebo je neuznává jako nejvyšší autoritu (Zj.13:15;). Jak se diktátorům daří získat většinu na svou stranu? Pokud se nejedná rovnou o puč musí zpočátku přesvědčit ostatní, že oni jsou ti správní. V minulosti se proto vládcí snažili naklonit si bohy a přesvědčit lid, že mají jejich přízeň. Pomáhali jim v tom kněží a proroci, mluvící v jejich prospěch. Náboženští vůdci a proroci vytvářeli a ovlivňovali duchovní hodnoty a postoje lidí ve prospěch toho, komu sloužili (Nu.22:5,6; a celá kapitola). V křesťanské době funguje po staletí podobný scénář⁴⁾. Křesťanské církve, ať tradiční, reformní nebo různé náboženské společnosti a jejich autority, mají ve výchově Božího lidu roli duchovní matky. A stejně jako lidské matky ovlivňují postoje a názory svých dětí, často na celý život, i církve a jejich autority ovlivňují postoje, názory křesťanů na to, co je dobré a co špatné. Je to velká odpovědnost, která byla v minulosti mnohokrát zneužita.

- 4. Poznámka:** Církevní autority podporovali autoritu světských vládců ve svých kázáních. Nežřídka i v případech kdy světská autorita jednala v rozporu s křesťanskými hodnotami. Zvráceným důsledkem popsaného scénáře je, mimo jiné, inkvizice a upalování čarodějnic a absurdní fakt, že duchovní stejné církve žehnali zbraním svých vládců v bratrovražedných válkách a podporovali tak zabíjení křesťanů stejné víry bojujících proti sobě.

Od počátku se církve střetávaly i s původními pohanskými kultury, rituály a zvyky národů, kde působily. Byl to problém, kterým se zabývali i pisatelé dopisů sborům (např. 1. dopis Korintským). Řada organizací a řádů s pohanskými, mystickými obřady a rituály existuje

v křesťanských zemích dodnes. I ony jsou zdroji informací. I ony mohou inspirovat některé kazatele a učitele.

V přelomových dobách nebo velkých krizích, lidé hledají více než jindy odpovědi na své otázky, hledají i duchovní hodnoty (i když si to někdy ani neuvědomují), které by jim pomohly řešit jejich problémy. A když je nenalézají u tradičních autorit, hledají jiné učitele, podle sklonů svého srdce. Setkali se s tím raní křesťané (1.J. 4:1;) a Písmo předpovídá, že tomu tak bude i na sklonku tohoto věku (2.Tm.4:3,4;). V přelomových dobách je více než jindy důležité, abychom uměli rozpoznat zdravé od nemocného, pravdivé od nepravdivého, dobré od špatného, životu prospívající od život ohrožujícího.

1. Zkoumejte duchy

Jan v 1. listu 4:1; napsal: *"Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa."*

Z Janových slov je patrné, že mu šlo v první řadě o zkoumání těch, kdo svá slova prohlašovali za Boží vnuknutí. To nebylo mezi ranými křesťany nic vzácného. Mnozí měli dar Svatého Ducha a byli na jeho prorocké projevy zvyklí. Ale kromě nich bylo i mnoho falešných proroků. Jak měli lidé poznat kdo je kdo? Jan poskytuje důležité vodítko: *"... Každé vnuknutí, které vede k vyznání, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha; každé vnuknutí, které nevede k vyznání Ježíše, z Boha není."* (1.J.4:2,3;) Tato rada je cenná ve své jednoduchosti. Ale jen pro toho, kdo rozumí Ježíšovým slovům: *"Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě."* Není to nic jednoduchého. Nejde totiž jen o přímé popírání fyzického Krista. Apoštol Pavel popisuje trochu jiný problém: *"Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus ... pak je naše zvěst klamná (prázdná) a klamná (prázdná) je i naše víra."* (1.K.15:12-14;) Tento případ se liší od toho, který řešil Jan, v tom, že nejde o přímé zpochybnění zvěsti o Kristu, ale o nepřímé (...*jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus...*).

Mezi oběma případy je ještě jeden důležitý rozdíl. Jan upozorňuje na nutnost zkoumat **vnuknutí**, zda je od Boha, Pavel upozorňuje na **nepravdivé učení**. První zdroj informací nemá (alespoň na první pohled) původ v člověku neboť jde o *vnuknutí*. Jediný způsob jak zkoumat původ vnuknutí je ten, který nám radí Jan. Ptejme se: **potvrzuje nebo zpochybnuje svědectví o Ježíšovi?** Druhý zdroj informace je *učení*, nauka vytvořená člověkem. Způsob ověřování její pravdivosti je podobný jako v prvním případě. Zkoumáme, jestli přímo nebo nepřímo zpochybnuje nebo napadá základní svědectví o Ježíšovi. Proč je víra v pravdivost svědectví Ježíšova a o Ježíšovi tak důležitá si řekneme v další části přednášky.

Duchem je v obou případech **informace**. Potvrzuje to i Ježíš: *"Slova, která jsem k vám mluvil jsou, duch a jsou život."* To má dnes mnoho podob. Od mluveného slova, až po digitálními technologiemi zprostředkované zpravodajství, zážitky a příběhy všeho druhu. Tvoří pestrou, na první pohled divokou, nesourodou směs. Na každého z nás působí všechny informace, které se k nám dostanou (dobré i špatné), jednotlivě a zároveň jako celek. Mnohdy skrytě. V tomto prostředí žijeme a vyvíjíme se spolu s ostatními, jako na poli společně roste obilí i plevel, jak to přirovnal v podobenstvích Ježíš (Mt.24:24-30; Mk.4:26-29;). Z toho plyne, že je nutné přemýšlet o každé informaci, kterou přijímáme. Ať už má formu proctví, učení, přednášky, filmu, zpravodajství nebo osobní zkušenost.

Jeden příklad : Na internetu se můžeme stále častěji setkat s materiály, v nichž se například říká, že lidstvo přechází do nového, duchovnějšiho věku. Na to se lze už dnes připravit zvyšováním vlastních vibrací a vytvářením otevřeného Vědomí. V některých se

hovoří o poselství světla a lásky, o pozitivních a negativních vibracích a o tom, jak lze nad zlými silami zvítězit vysláním pozitivních vibrací. Nebo přináší informace o utajované minulosti lidstva o mimozemských návštěvnících v minulosti i v blízké budoucnosti, ale také o univerzální lásce a andělech a archandělech, kteří toto poselství předávají lidem, aby se mohli zachránit. To celé je propojené s řadou skutečně užitečných rad, které mohou pomoci zlepšit vlastní zdraví a kondici. Na první pohled jde o pozitivního ducha. Je to však učení, které mezi řádky dělá z Krista lháře, protože vytváří dojem, že lidstvo se může zachránit jinou cestou než tou, kterou nám ukazuje Kristus (já jsem cesta, pravda a život Jan 14:6; Jan 3:14-18;). Kdyby to bylo tak jednoduché, proč by musel Kristus za nás zemřít? V těchto materiálech se o lásce hodně hovoří. Kristus jí prokázal skutkem největším. Na první pohled jde o jednoduchou volbu, pokud jde o to, čemu věřit. Ale jsou lidé, kteří si ani neuvědomí, že by si měly takové otázky položit a odpovědět si na ně.

Proč se to děje? Ježíš krátce před zatčením řekl Šimonu Petrovi: "*Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici.*" (L.22:31;) Od uzavření Mojžíšovy smlouvy s Abrahámovými potomky, je veden zápas o každého jedince z Božího lidu (Za.3:1,2; Zj.12:10;). Ježíš to vyjádřil také v několika podobenstvích. V podobenství o ztracené ovci mimo jiné říká: "*Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne?... Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.*" (L.15:4,7;) Jak složitá a dlouhá je někdy cesta k záchraně, popisuje Ježíš v podobenství o marnotratném synu. Obě podobenství popisují velkou radost nad nalezením ztracené ovce a návratem ztraceného syna. Nejsme Bohu a Kristu lhostejní.

2. Aktuálnost evangelia

Ap. Petr v dopise píše, že budou někteří říkat: "*...Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.*" (2.Pt.3:4b;) Autor výroku mluví o stvoření, připouští tedy existenci Stvořitele, ale zároveň říká, že se nic nezměnilo. Jakoby lidstvo neprošlo dlouhým vývojem. Ve skutečnosti se nezměnil řád, který udržuje život na zemi. Člověk se však změnil. Boží slovo vydává své ovoce (Iz.55:10,11;). Jsou to ti, kteří se drží Božích přikázání a svědectví Ježíšova. I zlo, které působilo skrytě, již vydává své ovoce. Je to rostoucí svévole a bezzákonnost, která povede ke vzpouře proti Bohu. Řada lidí je proto už dnes přesvědčena, že sloužit Bohu se nevyplácí, žít podle jeho slova nemá, podle nich cenu (Mal.3:13,15;). Tím se dostáváme k jádru věci. Evangelium bylo a je nezřídka vnímáno především jako Boží slib, že svou mocí nastolí na zemi pořádek, odstraní války, smrt, nemoci a nespravedlnost. Někteří křesťané doufají, že za odměnu budou s Ježíšem v nebi. Za tyto zaslíbení a odměny jsou ochotni sloužit Bohu, jak je to učí jejich duchovní. To je, ale jen část dobré zprávy.

Evangelium má ještě jednu část. Ježíš říká: "*Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.*" "*Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten kdo činí vůli mého Otce v nebesích.*" (J. 4:24; Mt. 7:21;). Druhá část evangelia a zbývající části křesťanských písem je o vývoji Božího lidu⁵⁾, cestě, kterou musí projít než se Boží zaslíbení stanou skutečností (Mk.4:1-9;).

5. poznámka: Ježíš na toto téma vyslovil několik podobenství a u některých upozorňuje, že je v nich více než je na první pohled vidět. Podobenství o rozsévači- Mk.4:1-9; o světle- Mk.4:21-23; Co člověka znesvěcuje- Mk.7:14-16; Výrok o soli- L.14:34,35; Tato podobenství popisují důležité prvky, souvislosti a úskalí vývoje Božího lidu a jeho poslání. Jejich důležitost zdůrazňuje Ježíš slovy "**Kdo má uši k slyšení, slyš?**"

První část evangelia je především pro ty, kdo o Ježíšovi a naději ještě neslyšeli. Druhá část evangelia je pro hlubší porozumění těch, kdo již evangelium přijali a mají s jeho pomocí růst ve víře a porozumění. Vzpomeňme si, co řekl Ježíš o Duchu: "*Slova, která*

jsem k vám mluvil jsou, duch a jsou život." Ježíšova slova jsou Duch, který přináší život. Evangelium je proto tím aktuálnější, čím více je život ohrožen a čím více falešných duchů se objevuje.

3. Svědectví Ježíšovi a Ježíšovo svědectví

"Řekl jim: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země." (Sk.1:8;) A tak se také o letnicích stalo. Zpráva, že **Ježíš Kristus přišel v těle, ohlásil příchod Božího království, vyzval člověka k pokání, dal svůj život jako výkupné pro záchranu, předně Židů, ale i pro ostatní národy, byl vzkříšen a nyní je po pravici Boží, neboť zvítězil na světem,** to je ve stručnosti svědectví Ježíšovi.

To je svědectví přinášející život. Ježíš sám přišel k Židům se svědectvím o svém Otci. Mnozí z nich byli plní očekávání příchodu Mesiáše. Ježíš pravdivost svého svědectví potvrzoval mocnými skutky. Později, když se jeho svědectví a svědectví o něm, rozšířilo mezi ostatní národy, změnilo životy mnoha lidí. Jak ovlivňuje naše životy dnes? Ježíš řekl, že máme být jako lampa a šířit světlo mezi ostatní lidi. K tomu Ježíš řekl: *"Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích."* (Mt.5:16;) Světlo je úzce spjaté se životem neboť *"život byl světlo lidí"*(J.1:4;). Proto je Ježíšovo svědectví světlem, *"aby každý kdo v něho uvěří měl život věčný"*.

Prostředí v němž žijeme je plné dezinformací a někdy si ani neuvědomujeme jaký vliv na nás mají. Tím spíše mají vliv na ty, kdo svědectví Ježíšovo neznají, neznají Ducha, který oživuje a nemají zkušenost s jeho ovocem. Neseme ovoce Ježíšova svědectví svými dobrými skutky? Jakou máme pověst ve svém okolí? Někdy se stává, že i lidé, kteří naši víru nemají, váží si toho dobrého, čím svou víru prokazujeme. Dobrými skutky, laskavým slovem, pochopením a soucítěním s bolestmi druhých a zejména každým nesobeckým činem. Dnes nejsme za víru pronásledováni a můžeme o ní a naději volně mluvit. Ne se vnucovat, ale když je to na místě, mluvit o ní a vydávat tak svědectví Ježíšovi a jeho i našemu Otci. Svědectví přinášející život věčný. Při tom je důležité, abychom sami čerpali z Písma povzbuzení a porozumění. Písmo je Duchem přinášejícím život stejně jako slovo Ježíšovo. To je také odpověď na otázku, co je dnes důležité dělat? Na, co se zaměřit? Je nutné se připravit na to být nositelem Božího světla jak nám řekl Ježíš. To znamená, že bychom se měli naučit věci správně pojmenovat. Umět vysvětlit jak lze poznat, co je z Boha a co už ne. Stejně důležité však je vydávat svědectví Otci i Kristu dobrými, nesobeckými skutky. Kdo na to má čas a sílu, ať vyhledává kontakty s dalšími spolubratry v církvích a sborech a dělí se s nimi o poznání. Nejde o to jim něco kázat, ale dělit se s nimi o poznání jako o chléb. Tak můžeme sami získat něco dobrého a důležitého od nich. Přitom je nutné stále číst Písmo. Čerpat z něj poznání i povzbuzení.

Bude-li se nám to dařit, nebudeme bezbranní a bezradní, až dojde k událostem vedoucím ke vzpouře o níž je psáno u proroka Daniele, ve Zjevení a v dopisech apoštolů (Da.11:36,37; Zj.13:5; 2.Te.2:1-4;). Pokud jde totiž o příchod Syna Člověka, nenechte se od nikoho vyvést z rovnováhy nebo oklamat, protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk bezzákonnosti. Ten se povýší nade všechno, co je spojené s Bohem a bude ho provázet určitou dobu zdar a pak bude odstraněn. Tehdy zazáří prozíraví, kteří mnohým dopomáhali k spravedlnosti, jako hvězdy (Da.12:3; Za.9:16; Mt.13:43;). Tehdy se v plném světle ukáže, jak důležité je vytrvat a držet se svědectví Ježíšova. Je to součást soudu, kterým bude očištěno jméno Boží a bude přemoženo zlo.

4. Závěr

Připomínka Pánovy oběti je pro nás každý rok příležitostí říci si něco z jeho svědectví. Loni jsme si ukázali, že události o nichž je psáno v evangeliích, ve Zjevení a prorocích, nebudou nahodilé, ale mají smysl a povedou k záchraně lidstva. Dnes jsme si připomněli důležitost Ježíšova svědectví pro současnost a také jak je můžeme šířit nejen slovem, ale celým svým životem. Připomněli jsme si, že jsme varováni před nepravdivými duchy, jimiž mohou být zejména falešná proroctví a nepravdivá učení, ale v podstatě každá nepravdivá informace odvádějící pozornost člověka od slov života, kterým je svědectví Ježíšovo (J.6:67,68;). Ukázali jsme si jak rozlišovat, co je z Boha a co ne. A připomněli jsme si jak bude důležité držet se Ježíšova svědectví v čase vzpoury proti Bohu.

Je toho ještě mnoho, co bychom si měli připomínat. A také přicházejí nové poznatky. Například o lidu nové, třetí smlouvy v němž se sejdou ti, kteří se drží Božích přikázání, zejména jde o Abrahámovy potomky, lid první, Mojžíšovy smlouvy, a ti, kteří se drží svědectví Ježíšova tj. křesťané, lid druhé, Kristovy smlouvy. A stanou se jedním lidem. O tom bude řeč někdy příště. Prosím za nás všechny, aby nás doprovázelo Boží požehnání nejen dnes, ale v dalším čase, který je před námi a aby v nás zůstávala slova života od našeho Pána Ježíše.

5. Biblické texty k vlastnímu zamyšlení.

* Mt. 18:7;

Svody nutně přicházejí (Mat. 18:7;)

* 2.K. 13:5;

Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? ..."

* Ef. 5:9-10;

"Žijte proto jako děti světla ... zkoumejte, co se líbí Pánu."

* 1.Te. 5:21;

"Všecko zkoumejte, dobrého se držte, ..."

* 1.J. 4:1-3;

"Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. Podle toho poznáte Ducha Božího: Každé vnuknutí, které vede k vyznání, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha; každé vnuknutí, které nevede k vyznání Ježíše Krista, který přišel v těle, z Boha není. ..."

[Zpět na seznam](#)